

Phần 5

Chương 21 Thiên Tử Gặp Nạn

Hieu Vân cùng Thu phu nhân đỡ Hoàng thượng chạy thực mạng, đầu cũng không dám quay lại. Nàng sợ nhìn thấy Triển Chiêu bị thương, nàng sẽ để ý, sẽ không nhìn được mà quay lại. Vừa chạy, nước mắt vừa chảy ra, tâm thật hoảng loạn, rất sợ hãi, Triển Chiêu không thể có chuyện, Triệu Trinh càng không thể có chuyện! Nàng không thể quay đầu, không thể quay đầu, nàng chỉ có thể mang theo Triệu Trinh liều mạng chạy.

Ba người chạy một lúc, Triệu Trinh thật sự không chạy nổi nữa, Thu phu nhân cũng thở dốc, không thể tiếp tục. Bọn họ lúc này mới ngừng lại. Thu phu nhân thấy mặt Hieu Vân đầy nước mắt, hoảng sợ hỏi: “Công Tôn cô nương, người làm sao vậy?”

Hieu Vân lau mặt, lắc đầu nói không sao. “Hoàng Thượng, chúng ta đi tiếp đi, Triển đại nhân trúng độc, chỉ sợ chóng đỡ không được bao lâu, nếu Mạc Ngôn đuổi theo, chỉ sợ chúng thần không bảo vệ được Hoàng thượng.”

Triệu Trinh ngồi dưới đất, suy yếu gật đầu. Lúc này hắn một thân chật vật, quần áo rách nát dơ bẩn, búi tóc toán loạn, sắc mặt trắng bệch từng mảng từng mảng ó ả, rất chật vật. Cho dù ai nhìn cũng không thể ngờ được đây là bậc cửu ngũ chí tôn.

“Thu phu nhân.” Hieu Vân nhìn Thu phu nhân, “Người còn đi được không?!”

Thu phu nhân gật đầu đứng lên, hai người cùng nhau giúp đỡ Triệu Trinh đi tiếp một đoạn đường, thấy một ngôi miếu đồ nát liền đi vào. Tuy nói nơi này lớn, mục tiêu rõ ràng, nhưng Mạc Ngôn biết rõ điều này, sẽ cho rằng bọn họ không dám ở lại mà không vào điều tra. Hai người đỡ Triệu Trinh tới nấp sau pho tượng thần trong miếu, Thu phu nhân lấy nước trong người ra đưa cho Triệu Trinh.

“Hoàng thượng, ngài uống chút nước nhé?”

Triệu Trinh nhận túi nước, vội vàng uống mấy ngụm, mãi tới lúc trong bụng đã đầy nước, không còn cảm giác trống rỗng nữa mới ngừng lại.

“Thu phu nhân, vì sao nước này vừa ngọt vừa mặn thế?” Triệu Trinh mân khóe miệng, nghi hoặc hỏi.

“Dân phụ bỏ thêm đường và muối trong nước, Công Tôn cô nương nói, uống nước thế này sẽ giúp người có thêm sức lực.”

“Ồ?” Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân đang đứng một bên, mới vừa rồi cố chạy nên không chú ý, hiện giờ mới có thể đánh giá nàng. Chỉ thấy nàng đứng cách xa mấy trượng, mặt hướng ra cửa, dáng người yêu kiều, một thân quần áo màu vàng, ngay ngắn thanh thoát, tóc dài không búi thành búi như nữ tử bình thường, chỉ buộc gọn buông trước ngực. Bím tóc lúc này có chút hỗn loạn, vài sợi tóc buông lỏng, lại có chút phong tình.

Hiểu Vân ở cửa nhìn trong chốc lát, lúc này mới vào trong, cùng Thư phu nhân quỳ gối xuống:

“Dân nữ Công Tôn Hiểu Vân (dân phụ Thư Vệ thị) khấu kiến Hoàng thượng.”

“Nhị vị không cần đa lễ, mau mau đứng dậy!” Triệu Trinh vội la lên: “Mới vừa rồi là nhờ nhị vị cứu trăm, trăm còn phải cảm ơn các ngươi đây!”

“Hoàng Thượng chính là vua của một nước, gánh vác xã tắc, là con dân Đại Tông, đây là việc phải làm. Huống chi, Hoàng thượng chính là ân nhân cứu mạng cả nhà dân phụ.” Thư phu nhân đứng lên trả lời, còn thân thiết hỏi tình trạng sức khỏe của hắn.

Được nàng hỏi, Triệu Trinh mới nhận ra mình đã khỏe hơn nhiều, tuy rằng vẫn cảm thấy đói, nhưng không hư thoát vô lực như trước, liền đáp: “Trăm đã khỏe hơn, nước đường muối của Công Tôn cô nương đúng là có tác dụng!”

“Hoàng Thượng sợ là lâu chưa ăn gì, phải ăn vài thứ bổ sung thể lực mới được. Để thân đi mua.” Hiểu Vân chuẩn bị đi ra cửa, lại bị Thư phu nhân gọi lại.

“Công Tôn cô nương, để thiếp thân đi cho! Công Tôn cô nương không phải người địa phương, chưa quen cuộc sống nơi đây, chỉ sợ có nhiều bất tiện.”

Hiểu Vân nghĩ cũng phải, liền gỡ vòng tai giao cho Thư phu nhân, nàng biết nhà bọn họ rất nghèo, hiện tại nàng ấy hẳn là không có tiền trong người. Thư phu nhân có chút khó xử nhìn nàng: “Công Tôn cô nương, thế này...”

Hiểu Vân kéo Thư phu nhân ra tới cửa, nhẹ giọng nói: “Thư phu nhân, thứ này không đáng tiền, ngươi cầm đi, mua chút thức ăn, dù sao cũng không thể để Hoàng thượng chịu đói, đúng không?”

Thư phu nhân nghe xong, lòng thấy có lý, liền gật đầu rồi đi.

Thấy Thư phu nhân đã đi xa, Hiểu Vân mới trở vào ngôi miếu đồ nát, quỳ gối xuống cách Triệu Trinh vài bước. Triệu Trinh tựa vào cột nhà, nhìn cô nương chẳng qua mới hơn mười sáu tuổi. Sự bình tĩnh của nàng khiến hắn cảm thấy kinh ngạc. Hắn nhận ra, nàng rất lo lắng cho Triển hộ vệ, nhưng lúc dẫn hắn chạy trốn lại không chút do dự. Hơn nữa, dọc đường chưa từng quay đầu nhìn Triển hộ vệ một lần. Nếu không phải thấy nước mắt trên mặt nàng, hắn sẽ nghĩ nàng không hề quen biết Triển Chiêu. Nói cho cùng nàng là ai, có quan hệ gì với Triển hộ vệ, thoát nhìn hai người bọn họ đúng là có quen biết. Nàng tự

xung là Công Tôn Hiểu Vân, chẳng lẽ có quan hệ với Công Tôn tiên sinh? Tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

“Hoàng Thượng, gia phụ chính là Công Tôn Sách, lần này hộ tống Bao đại nhân cùng nhau tới Ích Châu. Đêm qua Triệu Chiêu mang theo Trương Long Triệu Hồ đến Lạc Nhật cốc tìm Hoàng thượng, dân nữ thấy bọn họ trời sáng còn chưa về, không yên lòng, liền cùng Thư phu nhân đi tìm, không ngờ tình cờ lại gặp.”

Hiểu Vân thấy Triệu Trinh nhìn nàng dáng vẻ suy nghĩ, trong lòng cũng đoán được nghi ngờ của hắn, liền chủ động giải thích.

Triệu Trinh đầu tiên hơi sững sốt, sau đó cười gật đầu. Thì ra nàng thật sự là con gái của Công Tôn tiên sinh, lại rất biết hiểu ý người, băng tuyết thông minh.

“Hoàng thượng, thứ cho dân nữ cả gan, hỏi Hoàng thượng một vấn đề.” Hiểu Vân nhìn sàn nhà loang lổ bùn đất hỏi.

Triệu Trinh nhìn nàng, giống như muốn suy đoán nàng sẽ hỏi gì, một hồi lâu mới trả lời: “Người nói đi.”

“Hoàng thượng lần này cải trang vi hành, vì sao lại tới Ích Châu? Hơn nữa, thân phận Hoàng thượng quan trọng như vậy, xuất hành lại chỉ mang theo hai tùy tùng, Hoàng thượng làm như thế có phải hơi qua loa không?” Hiểu Vân kỳ thật không muốn nói nhiều, phải biết hiện giờ đối mặt với nàng là Hoàng đế có quyền lực tuyệt đối, nếu nói ra lời vô ý, khiến long nhan đại nộ, sẽ rước lấy họa sát thân, nhưng mà nàng không quản được miệng mình, Hoàng đế này làm việc thật sự là lỗ mãng, khiến Bao đại nhân gặp thêm phiền toái, còn hại Triệu Chiêu trúng độc bị thương, thật sự khiến nàng không thể nhịn được.

Triệu Trinh nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, nhất thời biến sắc, trong lòng tức giận. Tiểu nữ tử này dám quở trách trẫm. Nhưng mà nghĩ lại, hành động lần này quả thật là nhiều lỗ hỏng. Nếu không phải Mạc Ngôn giết đây, cũng sẽ không mạo muội tới Ích Châu, hơn nữa lại chỉ dắt theo Tô Đồng và hắn hai người, sa tới bước này, cũng là tự tìm khổ, còn hại Bao đại nhân vì thế bôn ba, Triệu hộ vệ bị thương trúng độc. Tô Đồng, chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít.

Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng cũng tan hết, cười khổ một hồi, cũng không thể thừa nhận mình không phải với tiểu cô nương này, vì thế chỉ nhìn phía trước, không nói lời nào. Hiểu Vân thấy hắn không đáp, cũng không hỏi lại, nàng vốn không muốn biết, chỉ muốn nói ra cho thoải mái thôi. Cầm một nhánh cây trên tay, vẽ linh tinh trên mặt đất, trong lòng nhớ tới Bao đại nhân cùng Triệu Chiêu bọn họ, không biết bọn họ hiện tại thế nào. Trong ngôi miếu đồ nát nhất thời yên lặng, chỉ có tiếng nhánh cây chà xuống bùn đất trên sàn.

Trong phòng khách Kinh lược phủ, Bao đại nhân chấp tay sau lưng, thông thả đi lại trong căn phòng không lớn lắm. Công Tôn Sách đứng vững một bên, Vương Triều Mã Hán Lâu Thanh Lý Thiết đều đứng ở cửa, nhìn chăm chăm mười mấy binh sĩ trang bị đầy đủ đứng canh ngoài cửa, hai mắt như muốn bốc lửa thiêu cháy bọn họ.

“Đại nhân, bọn thuộc hạ hộ tống ngài xông ra!” Mã Hán nóng tính nhất không chịu nổi nữa.

“Đúng vậy, đại nhân, bọn thuộc hạ liều chết cũng sẽ hộ tống đại nhân xông ra.” Lâu Thanh phụ họa.

“Bốn người các người bình tĩnh một chút, hiện giờ cho dù chúng ta ra ngoài, có thể làm gì chứ? Với lại, bản phủ sao có thể để các người mạo hiểm sinh mệnh chứ?!” Bao đại nhân lắc đầu nói, “Triển hộ vệ bọn họ đang ở bên ngoài, tin rằng bọn họ sẽ có hành động, chúng ta chờ xem sao.”

“Vâng, đại nhân.” Bốn người cùng đáp. Chính vào lúc này, cửa phòng khách mở ra, hai gã binh sĩ kéo vào một người. Mọi người thấy màu áo lam quen thuộc kia liền biết đó là Triển Chiêu, lúc này đã hôn mê, trên người rất nhiều vết thương, sắc mặt trắng bệch không có chút máu, đôi môi biến thành màu đen, vừa thấy đã biết là bị trúng độc.

“Triển hộ vệ!”

“Triển đại nhân!”

Mọi người kinh hô, Vương Triều Mã Hán bước lên đỡ lấy hắn.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng tới gần, thân thiết nhìn hắn, “Triển hộ vệ, ngươi...!”

Triển Chiêu cố sức mở mắt, nhìn Bao đại nhân: “Hoàng thượng, Hoàng thượng... chạy thoát rồi.” Vừa dứt lời, lập tức ngất đi.

“Triển hộ vệ!”

“Triển đại nhân!”

“Công Tôn tiên sinh!”

“Vâng, đại nhân.” Công Tôn Sách bước lên phía trước chặn trị cho Triển Chiêu.

Thư phu nhân vào thành, cẩn thận tránh né quan binh Ích Châu, tới hiệu cầm đồ bán vòng tai của Hiểu Vân, sau đó mua ít đồ ăn rồi trở về. Lúc đi qua

cửa thành, vô tình thoáng nhìn một tờ giấy dán trên tường, nhìn kỹ như bị ngũ lôi oanh đỉnh, nháy mắt mặt tái xanh, vội nhanh cước bộ đi ra ngoài thành.

Hiểu Vân cùng Triệu Trinh hai người trầm mặc hồi lâu, có lẽ thời gian chờ đợi đặc biệt khó khăn, Hiểu Vân luôn cảm thấy trong lòng bất an, vì thế đứng lên ra cửa nhìn, không lâu thấy Thư phu nhân vẻ mặt kích động chạy tới. Hiểu Vân thấy nàng như vậy, trong lòng biết có chuyện xảy ra, vội chạy ra đón hỏi:

“Thư phu nhân, làm sao vậy?”

“Công Tôn cô nương, tướng công nhà ta sắp bị chém đầu rồi!” Thư phu nhân gấp tới bật khóc.

Hiểu Vân kinh ngạc, không tốt, Bao đại nhân bị giam lỏng rồi.

“Hoàng thượng, van cầu ngài cứu tướng công ta!” Thư phu nhân vội vàng chạy vào, quỳ xuống trước mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh không biết đã phát sinh chuyện gì, không hiểu nhìn Hiểu Vân.

“Thư phu nhân sao thế này?” Triệu Trinh tiến lên muốn đỡ nàng, nhưng Thư phu nhân không đứng nổi.

“Cửa thành dán bố cáo, tướng công nhà ta sắp bị Thạch đại nhân trăm thủ thị chúng, cầu Hoàng thượng cứu tướng công ta!”

Thư phu nhân khóc thương tâm, Triệu Trinh nhìn mà đau lòng, một cỗ tức giận xông lên, trái tim đau tới khó chịu đựng.

“Được, trăm theo người đi. Thư phu nhân mau mau đứng lên.” Nói xong, nâng Thư phu nhân định bước ra ngoài.

Chương 22

Cứu Người Trên Pháp Trường

“**K**hông được!” Hiểu Vân một bước tiến lên ngăn bọn họ. “Hoàng thượng, người không thể đi!”

“Công Tôn Hiểu Vân, vì sao người ngăn cản trăm?” Triệu Trinh trừng mắt nhìn Hiểu Vân, lớn tiếng quát.

Hiểu Vân cũng không khách khí trừng mắt trở lại.

“Hoàng thượng, người có từng nghĩ tới, Thạch Quốc Trụ vì sao lại giết Thư tú tài. Thư tú tài là một thư sinh nghèo, không oán không cừ với hắn, cho dù hắn vì việc Thư phu nhân đưa quạt báo tin mà ghi hận trong lòng, nhưng vẫn có thể âm thầm xuống tay, cần gì giống trống khua chiêng đem người ra trăm thủ thị chúng? Mục đích của Thạch Quốc Trụ đơn giản là dụ Hoàng thượng xuất hiện đó!”

“Vói lại, người tùy tiện tới đó, có thể cứu được Thư tú tài sao? Hoàng thượng mà đi, sợ là không cứu không được thư tú tài, hơn nữa là dê vào miệng cộp, đúng ý Thạch Quốc Trụ, Hoàng thượng chẳng lẽ muốn gian kế của chúng được thực hiện sao?” Hiểu Vân nóng vội, nói không giữ miệng, lại gọi thẳng Triệu Trinh là “người”.

Triệu Trinh nghe vậy không khỏi sùng sốt, lúc này Thư phu nhân đã như mất hồn, sắc mặt càng trắng, lẩm bẩm trong miệng: “Làm thế nào bây giờ. Làm thế nào bây giờ.”

Hiểu Vân nắm bả vai Thư phu nhân, nhìn nàng nói: “Thư phu nhân, người mau dẫn Tiểu Phương tới pháp trường, đến lúc đó Bao đại nhân sẽ tới cứu tướng công người.”

“Bao đại nhân, đúng, còn có Bao đại nhân!” Thư phu nhân lúc này mới nhớ tới còn có Bao đại nhân. “Công Tôn cô nương, người nói thật chứ?”

Hiểu Vân nhìn nàng gật đầu, “Người không tin ta, cũng phải tin tướng Bao đại nhân.”

Thư phu nhân nhìn ánh mắt kiên định của Hiểu Vân gật đầu: “Được, ta đi!”

Thư phu nhân lau nước mắt trong khóe mắt, xoay người định rời đi, lại bị Hiểu Vân giữ chặt, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Thư phu nhân, nhìn thấy Bao đại nhân, nhất định phải tìm cách đưa Bao đại nhân tới đây cứu Hoàng thượng.”

“Được, ta biết.” Thư phu nhân thận trọng gật đầu, vội vàng đi.

Hiểu Vân đứng ở cửa hồi lâu, bóng Thư phu nhân đã sớm biến mất khỏi tầm mắt, nhưng nàng vẫn đứng ở đó không cử động. Nàng cũng muốn đi theo, vì Quy tiên sẽ giả làm Bao đại nhân tới pháp trường cứu người. Nhưng mà hẳn... Hiểu Vân quay đầu nhìn Triệu Trinh. Nàng đã đồng ý với Triển Chiêu sẽ bảo vệ Hoàng thượng, nàng đã đồng ý rồi. Nếu hiện giờ không thể tới tìm bọn họ, đành phải chờ đợi Thư phu nhân có thể mang bọn họ về.

Sau khi Thư phu nhân rời khỏi miếu đồ, vội vàng về nhà. Về tới nơi, Tiểu Phương đang chơi bên nhà Vương lão bá hàng xóm. Tiểu Phương thấy Thư phu nhân trở về, vui vẻ chạy tới.

“Nương, người đã trở lại.”

Thư phu nhân đã chạy muốn đứt hơi, nhưng không dám nghỉ ngơi, lúc này một khắc cũng không thể trì hoãn, dẫn Tiểu Phương đi luôn.

“Tiểu Phương, chúng ta đi tìm cha.”

Tiểu Phương bị Thư phu nhân kéo đi vội, chân ngắn không theo kịp bước chân của mẫu thân, thiếu chút vấp ngã.

“Nương, cha ở đâu vậy?”

“Cha ở pháp trường, chúng ta nhanh đi.”

Tiểu Phương kỳ thật không biết pháp trường là cái gì, có điều nhìn vẻ mặt của mẫu thân, nàng biết có chuyện không ổn, nhưng mà nàng thật sự không theo kịp, “Nương, người đi nhanh quá, con không theo kịp.”

Thư phu nhân dừng lại nhìn Tiểu Phương, vừa vội lại vừa hoảng, đành ngồi xổm uống ôm lấy Tiểu Phương đi tiếp. May mắn pháp trường dựng tại ngoại ô phía tây, cũng là chỗ bọn họ, đường đi không dài lắm. Hai mẹ con cùng nhau chạy, một khắc sau đã tới pháp trường.

Lúc này đã là giờ Ngọ hai khắc, Thư Đức Phúc mặc áo tù, hai tay bị trói sau lưng, quỳ gối trên đài.

“Tướng công...”

“Cha...”

Mẹ con hai người nhìn thấy Thư Đức Phúc, kêu lên xông tới, lại bị binh lính giám trạm ngăn dưới đài một thước bên ngoài.

“Cha...”

“Tướng công...”

Thư Đức Phúc nghe thấy tiếng hét của bọn họ, quay đầu nhìn các nàng, sắc mặt lộ vẻ vui mừng: “Nương tử, Tiểu Phương... Hai người đến rồi, tới cứu ta, thật tốt quá, thật tốt quá! Đại nhân, nương tử ta tới rồi, ngài có thể thả ra rồi, đại nhân...”

Thư phu nhân nghe Thư Đức Phúc nói, lại nhìn vẻ mặt hắn không bình thường, đau lòng không thôi, “Tướng công, chàng làm sao vậy, tướng công...”

Thì ra, lúc Thư Đức Phúc bị nhốt trong địa lao Kinh lược phủ, bị đạo sĩ kia làm phép, trúng phải cổ độc, thần trí không rõ, lúc thì nói năng lung tung không có ý thức, giống như mới rồi. Khi lại hồi phục tỉnh táo như người bình thường, giống như bây giờ vậy.

“Nương tử, vi phu phải đi rồi, nàng chăm sóc Tiểu Phương cho tốt.” Thư Đức Phúc nhìn Thư phu nhân, vẻ mặt bi thương cùng bất đắc dĩ.

Thư phu nhân rơi lệ đầy mặt, “Không, tướng công, chàng sẽ không chết, Bao đại nhân sẽ đến cứu chàng. Công Tôn cô nương nói, Bao đại nhân nhất định sẽ đến cứu chàng.”

Thư đức phúc cười khổ, “Nương tử, nếu Bao đại nhân sẽ đến cứu ta, vì sao lúc này còn chưa xuất hiện?”

Thời gian tới lúc hắn bị chém đầu chỉ còn nửa khắc, mà Bao đại nhân đâu rồi? Trong lòng Thư Đức Phúc lúc này chỉ cảm thấy một trận tê lương không nói nên lời. Nghĩ tới hắn là một thư sinh luôn tuân thủ pháp luật, bỗng dưng gặp phải tai ương lao ngục, bây giờ còn phải mất đi tính mạng. Hắn cũng không biết mình vì sao phải chết, cũng không có biện pháp nào. Hắn có thể kêu oan với ai

đây? Hắn không có chỗ nào để bày tỏ oan khuất, chỉ có thể chờ, chờ chết dưới tay đao phủ.

Nghĩ tới hắn thường ngày luôn làm điều tốt giúp mọi người, ngay cả một con rùa cũng không nỡ nhìn nó chết dưới dao mổ, mua về phóng sinh, người ta nói lòng tốt tất có báo đáp, nhưng nay có ai tới cứu tính mạng của hắn không?

Thư phu nhân lúc này đã khóc không thành tiếng, đúng vậy, Bao đại nhân vì sao còn chưa tới, tướng công nhà nàng sắp bị hành hình rồi!

“Tướng công, nếu chàng chết, thiếp thân sẽ đi theo, trên đường tới hoàng tuyền, chàng sẽ không cô đơn một mình.”

“Cha, chúng ta chết cũng phải chết một chỗ...” Tiểu Phương dùng tay áo lau mặt mình, nhưng nước mắt mãi không hết, lau thế nào cũng không hết. “Cha...”

Đúng lúc này, binh lính giám trăm hô lớn: “Thời gian đã đến!”

Âm thanh này, giống như tử thần đập vào lòng bọn họ, đánh vỡ toàn bộ hy vọng.

Quan giám trăm từ trên cao cầm lấy một thẻ sinh tử, ném xuống đất. “Hành hình!”

Lệnh ra một tiếng, giống như sấm rền, đánh vào lòng Thư phu nhân. Không cứu, thật sự không cứu. Nàng bỗng nhiên thật hối hận, hối hận nàng không nên nghe lời Công Tôn Hiểu Vân, nàng nên mang Hoàng thượng tới, như vậy, phu quân nàng sẽ không phải chết, nhưng mà...

Nếu trở lại, nàng thật sự sẽ làm như vậy sao? Nàng sẽ vì phu quân mà đẩy Hoàng thượng vào hiểm địa sao?

Sẽ không, cho dù làm lại, nàng cũng không làm như vậy, hơn nữa, phu quân của nàng cũng không muốn nàng làm như vậy.

“Tướng công, chàng đi trước, thiếp thân cùng Tiểu Phương sẽ đi sau.”

“Cha, người phải đợi Tiểu Phương.” Giọng nói non nớt của Tiểu Phương, lộ ra sự bi ai cùng thể lương hoàn toàn không nên có ở con trẻ.

Đao phủ giơ một cái bình lên, trong đó là rượu mạnh nhất bọn họ có thể tìm được. Uống một ngụm, sau đó phun lên đại đao, lưỡi đao thoáng nhìn càng thêm sắc bén, dưới ánh mặt trời làm lóa mắt người nhìn. Một bài cắm sau lưng Thư Đức Phúc bị rút ra, vút trên mặt đất, phát ra một âm thanh trầm đục, lập tức đại đao giơ lên cao.

Thư phu nhân cắn chặt môi dưới, ôm Tiểu Phương vào trong ngực, che mắt nàng lại: “Tướng công, chờ chúng ta.”

“Đợi một chút!” Pháp trường im lặng, đột nhiên có một âm thanh vang lên.

Đao phủ giơ đao vẫn chưa hạ xuống, mà bị một sức mạnh vô hình đánh bay ra ngoài, cắm trên mặt đất.

“Kẻ nào quấy rối?” Quan giám trăm vỗ bàn đứng lên.

Thư phu nhân kinh ngạc nhìn cửa vào pháp trường, Bao đại nhân một thân áo bào màu đen thêu măng xà, Triển Chiêu một thân hồng y, còn có Công Tôn Sách, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán bảy người theo thứ tự đi vào.

Bao đại nhân thật sự đến, Công Tôn cô nương nói không sai, Bao đại nhân thật sự đến đây, tương công được cứu rồi! Thư phu nhân lại khóc, nhưng lần này là quá mừng mà khóc.

“Dân phụ tham kiến Bao đại nhân.” Thư phu nhân kéo Tiểu Phương quỳ xuống, Bao đại nhân bước lên nâng họ dậy.

“Nương của Tiểu Phương, không cần như vậy, ha ha.” Bao đại nhân nói, còn ha ha nở nụ cười, tiếng cười nghe thật đáng yêu.

Lúc này, quan giám trăm từ trên đài đã xuống tới nơi, tiến lên hành lễ, sau đó hỏi Bao đại nhân vì sao lại tới đây.

“Ta tới làm gì? Ta tới cứu người!” Bao đại nhân điềm nhiên trả lời.

“Bao đại nhân có khẩu dụ của Thạch đại nhân không?”

“Khẩu dụ của Thạch đại nhân? Khẩu dụ của Thạch đại nhân là cái gì vậy, ta không có.”

“Vậy hạ quan không thể thả người.”

“Ta nói thả người thì thả đi, sao lại nói nhiều lời vô nghĩa vậy.”

Quan giám trăm bất khả tư nghị nhìn Bao đại nhân, cả giận nói: “Nơi này là Ích Châu, không phải phạm vi quản hạt của Bao đại nhân, Bao đại nhân không thể vượt quyền.”

“Chuyện này...” Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn xem Triển Chiêu, hai người cùng lắc đầu, Thư phu nhân thấy tình hình không ổn, thấp giọng nói: “Bao đại nhân, ngài không phải có Thượng phương bảo kiếm sao?”

Bao đại nhân không hiểu, hai con mắt đảo đảo tròn, “Thượng phương bảo kiếm, Thượng phương bảo kiếm là cái gì vậy?” Lại nhìn về phía Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu, hai người vẫn lắc đầu.

“Đại nhân!” Thư phu nhân nóng nảy, nghĩ Bao đại nhân sao lại kỳ quái như vậy, ngay cả Thượng phương bảo kiếm cũng không biết. “Thượng phương bảo kiếm là bảo kiếm Hoàng thượng ngự ban cho đại nhân đó!”

“À... Không vấn đề, xem ta.” Nói xong, lông mi nhảy lên, một tay thò vào ống tay áo bên kia, lấy ra một thanh bảo kiếm dài ba thước, giơ lên trước mắt mọi người.

“Thượng phương bảo kiếm ở đây.”

“Thượng phương bảo kiếm, như trấm đích thân tới.”

Vì thế, quan giám trăm, binh lính, đao phủ, cùng với dân chúng vây xem, cùng quỳ xuống hô vạn tuế. Bái xong, quan giám trăm đứng lên, mặt mày xanh mét. Thế này làm sao giao phó với Thạch đại nhân đây.

Bao đại nhân cười ha ha nói: “Có thể thả người được chưa?”

“Dạ, Bao đại nhân.” Quan giám trăm ra hiệu, lập tức có người cởi trói cho Thư Đức Phúc, một nhà ba người Thư thị ôm lấy nhau.

Bao đại nhân nhìn bảo kiếm trong tay, lông mi nhảy lên, cổ co rụt lại, “Không ngờ bảo kiếm này lại hay như vậy! Ha ha, chúng ta đi thôi.” Nói xong vung tay, bảy người xoay người rời đi, Thư phu nhân theo sát sau đó.

Đi được một đoạn đường, Bao đại nhân liền cùng bọn họ nói lời từ biệt. Thư phu nhân nhớ lời dặn của Hiếu Vân trước khi đi, muôn gọi bọn họ lại, vừa nhắc đầu đã không thấy người đâu.

Bao đại nhân đến vô ảnh đi vô tung như vậy, khó trách Công Tôn cô nương lúc trước dặn dò. Thư phu nhân trong lòng có cảm giác Bao đại nhân này không giống Bao đại nhân nàng gặp được trên thuyền kia, nhưng cũng không nghĩ nhiều, dẫn Thư Đức Phúc cùng con gái về ngôi miếu đồ.

Thư phu nhân đi rồi, trong miếu đồ chỉ còn lại Triệu Trinh và Hiếu Vân hai người. Bởi vì hần thân phận đặc biệt, Hiếu Vân cũng không biết nói chuyện gì với hần. Hai người đều không nói lời nào, trong miếu vô cùng yên tĩnh. Hai người trầm mặc hồi lâu, Triệu Trinh dựa vào cột tranh thủ ngủ. Hiếu Vân nhìn hoàng đế đang nửa ngồi nửa nằm mà ngủ, khẽ cười, vị hoàng đế trẻ tuổi quen sống an nhàn sung sướng này vừa trải qua nhiều ngày vất vả muốn chết, nghĩ đời này hần hần sẽ không quên mấy ngày vừa trải qua, mà nhờ đó, hần sẽ trưởng thành hơn, càng hiểu được làm sao để làm một hoàng đế tốt.

Trong lòng Hiếu Vân nghĩ vậy, liền quay đầu dựa vào bức tường phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng cũng không dám ngủ hần mà luôn dựng lỗ tai nghe ngóng bốn phía.

Qua thời gian thật lâu, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có bước chân người. Hiếu Vân mở choàng mắt đứng lên ra cửa nhìn, thấy một nhà Thư thị đang đi tới. Hiếu Vân kiễng chân nhìn phía sau bọn họ, nhưng không thấy Bao đại nhân hay là hai ông cháu rùa tiên đâu, cảm giác thất vọng nhất thời lộ ra trên mặt. Bọn họ quả nhiên không tới.

Chương 23

Ủy Thác Trọng Trách

Thư phu nhân thấy Hiếu Vân đứng ở cửa, vội vàng chạy đến trước mặt Hiếu Vân. “Công Tôn cô nương.”

“Thư phu nhân, chúc mừng Thư phu nhân cả nhà đoàn tụ.” Hiểu Vân cười nhìn một nhà bọn họ.

“Cũng nhờ Bao đại nhân tới cứu, Công Tôn cô nương thật sự là liệu sự như thần!” Thư phu nhân cảm kích vỗ tay Hiểu Vân.

“Tôi nào có liệu sự như thần, chẳng qua tin tưởng Bao đại nhân thôi, ông ấy nhất định không ngồi yên không hỏi tới.” Hiểu Vân kéo tay Thư phu nhân, “Chúng ta vào trong nói chuyện đi.”

Mọi người vào miếu rồi, Thư phu nhân kéo Tiểu Phương cùng Thư Đức Phúc quỳ xuống, hành lễ với Hoàng thượng. Không ngờ lúc này Thư Đức Phúc lại bắt đầu thần trí không rõ, liên tục lăm bắm gì đó không rõ ràng. Triệu Trinh kinh ngạc nhìn hấn, người này chính là thư sinh tú tài có tri thức hiểu lễ nghĩa hấn gặp trong phố chợ Ích Châu sao? Sao lại trở thành bộ dáng này?

“Hoàng thượng, tướng công của thần bị hạ thuốc làm điên loạn, thần trí không rõ, hồ ngôn loạn ngữ, thất nghi trước mặt Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thứ tội.” Thư phu nhân nhìn về mặt kinh ngạc của Triệu Trinh, dập đầu tạ tội.

Triệu Trinh bước lên phía trước đỡ nàng lên, “Thư phu nhân không nên như vậy.” Đây chính là họa mình gây ra, tạo nghiệt mà. Triệu Trinh trong lòng tự trách.

Thư phu nhân lúc này mới kéo Thư Đức Phúc cùng Tiểu Phương đứng sang một bên.

Triệu Trinh nhìn bên ngoài, lại nhìn Thư phu nhân, có chút nghi hoặc, vì sao không thấy đám người Bao Chứng?

“Thư phu nhân, là Bao Chứng đến pháp trường cứu Thư tú tài sao?”

Thư phu nhân gật đầu, “Đúng là Bao đại nhân tới pháp trường cứu tướng công thần.”

Triệu Trinh nghe xong lại khó hiểu: “Vậy vì sao không thấy Bao Chứng tới đây?”

“Bẩm Hoàng thượng, Bao đại nhân cứu tướng công xong, chẳng biết đã đi đâu.”

Triệu Trinh trầm tư, vì sao Bao Chứng không nhanh tới cứu giá, không phải Bao Chứng cũng xảy ra chuyện rồi chứ? Thế này là thế nào? Nghĩ một hồi không khỏi nhăn mày.

“Hoàng thượng, Bao đại nhân lần này xuất hiện ở pháp trường cứu người, Thạch Quốc Trụ khẳng định sẽ cảnh giác, sau này e Bao đại nhân sẽ gặp phải phiền toái, có lẽ, Bao đại nhân bọn họ đã bị Thạch Quốc Trụ...” Hiểu Vân thấy Triệu Trinh giãn lông mày, biết hấn đã nghĩ ra, liền không nói nữa. Nàng biết

Bao đại nhân là rùa tiên giả trang, còn Bao đại nhân thật đã bị Thạch Quốc Trụ giam lỏng trong phủ Kinh lược sứ.

Bao đại nhân bị giam lỏng, Triển Chiêu trúng độc bị thương, chỉ sợ tránh không được vận mệnh. Cũng may Thạch Quốc Trụ trong thời gian ngắn sẽ không giết bọn họ, tạm thời không cần lo lắng cho sống chết của bọn họ. Nhưng mà, cũng không thể chờ lâu, chờ càng lâu càng bất lợi. Bây giờ phải nghĩ ra đối sách thoát khỏi khốn cảnh bị động này mới được, mà trực tiếp nhất chính là xuất binh trấn áp.

“Chỉ sợ Bao khanh cũng đang chịu không ít khổ!” Nghĩ tới đây, Triệu Trinh lại đau lòng, hối hận vì đã đi Ích Châu lần này! Thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân. Về mặt phức tạp do dự, muốn nói lại thôi khiến Hiểu Vân run lên, không thể không an ủi một chút.

“Hoàng thượng, việc Bao đại nhân rời kinh tìm kiếm Hoàng thượng, Bát vương gia cùng Vương thừa tướng đều biết, nếu bọn họ không nhận được tin tức của Bao đại nhân, tất sẽ nghĩ tới có sự cố, sẽ tới đây tìm hiểu, Hoàng thượng không cần lo lắng quá.”

“Chỉ sợ trăm không đợi được tới lúc đó.” Triệu Trinh lại thở dài, bên trong giọng nói ẩn chứa bất đắc dĩ và không cam lòng.

“Nếu trăm rơi vào tay kẻ gian, cho dù may mắn thoát chết, cũng không thể tự do nữa, đến lúc đó, Vương thúc cũng không thể không nghe lệnh kẻ xấu! Hơn nữa, đại đội nhân mã rời khỏi kinh thành tới Ích châu, Thạch Quốc Trụ sao có thể không biết. Chỉ sợ...”

“Chuyện này...” Hiểu Vân nhìn hấn đầy mặt u sầu, trong nhất thời cũng không biết nói gì cho phải. Đúng vậy, tình hình khẩn trương, bọn họ sao có thể cứ vậy mà chờ đợi? Hơn nữa, nếu Bát vương gia đem đại quân nam hạ, Thạch Quốc Trụ tất nhiên sẽ có phòng bị trước, chỉ sợ lúc đó Bát vương gia cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng mà...

Hiểu Vân nhìn Triệu Trinh, thấy hấn vẫn đang nhìn mình. Trông vẻ mặt Triệu Trinh, nàng luôn cảm thấy hấn có tính toán gì đó, mà tính toán này nhất định có liên quan tới nàng.

“Hoàng thượng có tính toán gì không? Nếu Hiểu Vân có thể giúp được việc gì, tất sẽ dốc toàn lực.”

Triệu Trinh nhìn Hiểu Vân, nàng cúi đầu đứng cách mình ba bước, mắt nhìn sàn. Đây quả là một nữ tử thông minh, có thể đoán được hấn nghĩ gì. Mà có thể tin được nàng không, có thể giao thứ trọng yếu như vậy cho nàng không?!

Nếu nàng là con gái Công Tôn tiên sinh, mà Bao khanh đã tới tận đây tìm trăm, còn mang nàng theo, vậy nàng hẳn là đáng tin. Nhưng nàng chỉ là một tiểu nữ tử, có thể bảo vệ được thứ này không? Nếu có sơ suất, không chỉ không thể giúp trăm sớm thoát khỏi nguy hiểm, ngược lại còn tăng thêm thế lực cho Thạch

Quốc Trụ, khiến trầm càng sớm diệt vong. Nhưng mà... nếu không làm như vậy, cứ thế chờ đợi, khác gì chờ chết. Tiến thoái lưỡng nan, trầm biết phải quyết định thế nào đây?

Triệu Trinh trầm mặc hồi lâu, cân nhắc đi lại, cuối cùng quyết định đánh cuộc, liền gọi nàng đến bên cạnh hẳn: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Triệu Trinh nhìn vào mắt Hiểu Vân, thận trọng xuống giọng hỏi:

“Trầm có một chuyện muốn phó thác cho ngươi, việc này quan hệ tới tính mạng của trầm, quan hệ tới nền tảng xã tắc Đại Tống triều, vô cùng trọng yếu, cũng vô cùng nguy hiểm. Trầm, không phải lệnh cho ngươi đi làm, mà hỏi ngươi có đồng ý làm hay không. Ngươi, có nguyện vì trầm, vì Đại Tống triều mà mạo hiểm không?”

Hiểu Vân ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Triệu Trinh, không ngờ hẳn lại nói với nàng như vậy. Mà lời hẳn nói, chính là gánh nặng ngàn cân đặt lên vai nàng. Hẳn đây là muốn đem an nguy của hẳn cùng cuộc sống an ổn của lê dân bá tánh giao vào tay nàng sao? Nàng có tài đức gì mà nhận được trọng trách này?

“Không, Hoàng thượng...” Hiểu Vân nhìn Triệu Trinh, vội vàng thoái thác, lại nhìn thấy ánh mắt thất vọng của hẳn, cuối cùng không thể nói nữa.

Hẳn là một hoàng đế tốt, mặc dù trong chuyện này hẳn phạm sai lầm, nhưng hẳn là người khoan dung, nhân từ, giỏi nghe can gián, là một mệnh thường quân, một trong những hoàng đế nhân hiếu hiếm có trong lịch sử. Chính vì thế, mới có một người như Bao đại nhân nguyện ý trung thành vì hẳn; chính vì thế, Nam hiệp Triệu Chiêu xuất thân giang hồ, chỉ thích cuộc sống tiêu sái nhàn vân đã hạc, lại chịu khuất thân làm việc cho triều đình, bảo vệ một mảnh thanh thiên.

Nàng biết trong lịch sử Triệu Trinh chết già, hẳn sẽ không chết trong sự kiện này. Nhưng mà nàng không biết, nhân vật mấu chốt cứu hẳn có phải Công Tôn Hiểu Vân hay không, với lại, nàng không thể thuyết phục bản thân tin vào tình huống trong phim truyền hình: Triệu Trinh bình an vô sự thoát được Thạch Quốc Trụ đuổi giết, đợi được Bát vương gia cứu viện. Thạch Quốc Trụ kia trăm phương ngàn kế, lập mưu mười năm, lại khinh địch mà thất bại như vậy sao? Nếu hẳn không chuẩn bị chu toàn, sao dễ dàng động thủ chứ? Hẳn sao có thể để Bát vương gia thuận lợi mang binh tới cứu người?

Chuyện này, so với nàng tưởng tượng khó khăn hơn nhiều. Mà nàng, giờ phút này không thể không đếm xỉa tới, nàng không thể làm một người đứng xem, mà là một dòng nước nhỏ đứng giữa dòng lốc xoáy.

Triệu Trinh thấy nàng do dự không biết làm sao, không tiếng động thờ dài quay đầu đi, không nhìn nàng nữa. Đúng vậy, một cô nương trẻ tuổi tay trái gà không chặt, làm sao có thể đẩy nàng vào một cuộc phiêu lưu mạo hiểm như vậy?

“Nếu đã vậy thì thôi.”

Hiệu Vân lắc đầu, “Nếu Hoàng thượng tin tưởng Hiệu Vân, Hiệu Vân tất nhiên sẽ dốc toàn lực, vì Hoàng thượng phân ưu giải nạn.”

Lời của nàng nói không lớn, lại thật giòn giã, kiên định.

Triệu Trinh quay đầu nhìn nàng, ánh mắt lộ ra kinh hỉ cùng vui mừng. Bất gặp vẻ mặt kiên định của nàng, trong lòng hẳn lại thêm một trận cảm động.

“Nhu vậy, kính nhờ Công Tôn cô nương!”

Duyên phận thật sự rất kỳ diệu.

Có câu nói: “Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng.” Có những người, luôn có thể từ trong biển người mờ mịt không hẹn mà gặp, có những người, đau khổ tìm kiếm, lại luôn chỉ thoáng vượt qua nhau.

Hiệu Vân được Triệu Trinh phó thác, rời khỏi ngôi miếu đồ. Chỉ là nàng vừa rời đi, ông cháu rùa tiên liền xuất hiện. Lúc này Thư phu nhân bọn họ đều đang ở trong ngôi miếu đồ nát, chỉ có Tiểu Phương một mình ngồi ở cửa, chán muốn chết.

“Tiểu Phương tử tử, Tiểu Phương tử tử!”

Tiểu Phương vừa nghe đã biết là Tiểu Nguyên tới tìm nàng. Ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Quy tiên gia gia mang theo Tiểu Nguyên đứng bên ngoài, liên cao hứng chạy qua, giữ chặt tay Tiểu Nguyên.

“Tiểu Nguyên, người đã đến rồi.”

Tiểu Nguyên gật đầu, “Ừ. Nương và cha tử có khỏe không?”

“Bọn họ đều khỏe. Tiểu Nguyên, người biết không, vừa rồi Bao đại nhân tới cứu ta cha đó.”

Tiểu Nguyên cười thật vui vẻ, “Ta biết, Bao đại nhân là ông nội của ta biến ra mà.”

“Thật à?” Tiểu Phương mở to hai mắt nhìn Quy Tiên gia gia.

Quy Tiên gia gia đắc ý rụt lui đầu, sờ sờ chòm râu của mình: “Gia gia lợi hại chứ?”

“Vâng.” Tiểu Phương gật đầu, “Cám ơn gia gia!”

“Ha ha, ngoan.” Quy Tiên gia gia vỗ đầu Tiểu Phương.

Lúc này, Tiểu Nguyên néo miệng. “Tiểu Phương tử tử, chúng ta tới chào tạm biệt tử.”

“A? Các người muốn đi à?”

“Đúng vậy, Tiểu Phương, gia gia cùng Tiểu Nguyên phải về nhà.”

“VẬY các người có thể trở lại thăm ta...” Tiểu Phương nói xong, đột nhiên nhớ lần trước cũng nói như vậy, kết quả mới qua một ngày bọn họ đã gặp nhau, vì thế đột nhiên nở nụ cười.

“Tiểu Nguyên, gia gia, các người có rảnh thì tới thăm ta nhé.”

Tiểu Nguyên gật đầu nhìn Tiểu Phương lưu luyến: “Chúng ta đi đây.”

Quy Tiên gia gia vung gậy chống lên, bọn họ biến thành một luồng sáng trắng, biến mất.

Tiểu Phương nhìn nơi bọn họ biến mất, sững sờ một hồi lâu, mãi tới lúc Thư phu nhân ra tìm.

“Tiểu Phương, con ở đây nói chuyện với ai thế?”

“Nương, con nói chuyện với rùa. Bọn họ đi rồi.” Tiểu Phương chỉ vào chỗ nàng vừa nhìn.

Thư phu nhân nhìn theo hướng nàng chỉ, chỉ thấy một khối đá.

“Rùa?” Thư phu nhân nở nụ cười, “Tiểu Phương, con ngốc à, rùa sao có thể nói được?”

“Nương! Con nói thật mà, vừa rồi Bao đại nhân cứu cha chính là rùa biến thành.”

Thư phu nhân nghe nàng nói vậy, đột nhiên thấy cũng có lý.

“Tiểu Phương, con nói thật sao?” Thư phu nhân nhìn Tiểu Phương, nghiêm túc hỏi nàng.

Tiểu Phương gật đầu: “Thật mà.”

Thư phu nhân biết Tiểu Phương sẽ không nói dối, khó trách vừa rồi ở pháp trường Bao đại nhân không bình thường như vậy, thì ra là rùa biến ra. Suy nghĩ một chút, không nói gì nữa, đưa Tiểu Phương trở vào trong miếu.

Chương 24

Con Rùa Chính Nghĩa

Hiểu Vân sau khi rời khỏi miếu đồ, một đường đi về phía bắc. Đi được một đoạn, trái lo phải nghĩ vẫn cảm thấy không ổn.

Thứ mà Triệu Trinh đưa nàng, là vật tượng trưng cho quyền lực cao nhất trong quân đội. Một khối kim bài nhỏ nhỏ lại khiến nàng cảm thấy nặng vô cùng. Đây là binh phù có thể điều động toàn bộ quân đội của Đại Tổng triều đó! Triệu Trinh tuyệt vọng tới mức nào, mới có thể giao thứ này vào tay nàng. Hắn có lẽ không còn lựa chọn nào khác, mới bày ra tình huống được ăn cả ngã về không này, mới có thể tin tưởng nàng như vậy!

Nếu nàng thành công điều binh từ tri châu Tử Châu tới Ích Châu cứu giá, vậy sẽ là đại công thần của Đại Tống triều; nếu nàng không làm được, vậy nàng chỉ có thể hủy binh phù, lấy thân tuấn táng. Nàng sao lại hồ đồ như thế, nhận lấy công việc khổ sai này, còn thề son sắt cái gì mà “phù còn người còn, phù mất người mất.”

Chuyện của Tống Triều liên quan gì tới nàng? Việc nàng phải làm là tìm được Quy tiên, sau đó bảo lão nghĩ cách đưa nàng trở về! Nhưng hiện nàng đang làm cái gì? Nàng đây là đang ôm bom hẹn giờ, làm xiếc trên dây mà!

Nhưng mà, việc đã tới nước này, chỉ sợ không thể đổi ý nữa. Tên đã lên cung không thể không bắn, nếu đã đáp ứng, chỉ có thể kiên trì mà làm. Nhưng mà, nàng tùy tiện đi thế này, tỉ lệ thành công được mấy phần? Nàng chỉ là một người dân bình thường, mấy vị trọng thần cao cao tại thượng trong triều đình sao có thể dễ dàng nghe lời nàng? Với thực lực của mình, muốn thành công e là vô cùng khó.

Có điều, nàng có thể tìm ai giúp đây? Bao đại nhân hiện đang bị nhốt trong phủ Kinh lược, nàng lại không thể đi cứu bọn họ. Trừ phi nàng đột nhiên biến thành nữ hiệp võ công cao cường, bằng không chỉ toàn là mơ hồ.

Đột nhiên, một ý niệm xuất hiện trong đầu. Hiểu Vân vỗ đầu, sao lại ngốc như vậy, nàng có thể đi tìm Quy tiên mà. Tuy rằng trước sau vẫn chưa thấy bọn họ, nhưng có thể đi tìm mà! Chỉ cần tìm được lão rùa hỗ trợ, tất cả mọi vấn đề đều không thành vấn đề! Quyết định xong, Hiểu Vân quay đầu trở lại Lạc Nhật cốc.

Lúc này đã là hoàng hôn, trời mùa thu không phải lúc nào cũng thanh sáng khoan khoái, lúc mặt trời đỏ quạch lặn về phía tây, bầu trời cháy rực màu đỏ vàng, cho tới lúc mặt trời lặn xuống, mây vẫn lấp lánh như ngọc, phản chiếu trên mặt sông óng ánh nhiều sắc màu.

Bên bờ Trường hà, bãi đá trải dài, hai rùa một lớn một nhỏ, rùa nhỏ ghé trên lưng rùa lớn, từng bước chậm rãi mà đi.

Hiểu Vân vội vàng đuổi tới bên bờ Trường hà liền hô lớn tìm người.

“Quy Tiên gia gia, Tiểu Nguyên... Quy Tiên gia gia, Tiểu Nguyên...”

“Gia gia, ông có nghe thấy có người gọi chúng ta không?” Rùa nhỏ từ trên lưng lão rùa đen bò xuống, một trận khói trắng bay lên, hai rùa biến thành hai người một già một trẻ, chính là ông cháu rùa Hiểu Vân muốn tìm.

“Đúng vậy! Thật sự có người đang tìm chúng ta.” Quy tiên rụt rụt cổ, đứng lên nhìn quanh, phát hiện có người đang tiến tới.

Xa xa, Hiểu Vân cũng nhìn thấy Quy tiên đột nhiên xuất hiện, vui sướng chạy vội qua.

“Quy Tiên gia gia!”

Quy Tiên sững sốt, kinh ngạc nhìn nàng. Sau đó há há miệng, chỉ vào mũi mình: “Người sao lại biết ta?”

“Gia gia, nàng là người đi theo nương của Tiểu Phương trở về đó.” Tiểu Nguyên nhớ rõ, lúc ấy nàng đã biết tên của hắn.

Quy Tiên liếc nhìn Tiểu Nguyên, vỗ đầu của hắn, “Ta đương nhiên nhớ rõ, ta là hỏi nàng sao lại biết ta, chúng ta là rùa biển ra mà.”

“Quy Tiên gia gia, việc này nói lại rất dài, sau này ta sẽ cho ngài biết. Nhưng mà hiện giờ có chuyện gấp nhất định phải nói trước, Quy tiên gia gia, giúp ta đi!” Hiểu Vân kéo tay áo Quy tiên vội vàng nói.

“Chuyện này...” Quy Tiên sờ sờ hai chòm râu trắng của mình, “Việc của người trần, lão rùa đen ta không tiện nhúng tay. Tiểu Nguyên, chúng ta về nhà!” Nói xong dặt tay Tiểu Nguyên đi xuống sông.

Hiểu Vân bước nhanh tới trước mặt bọn họ, dang tay cản đường.

“Quy Tiên gia gia không phải đã giả làm Bao đại nhân đi cứu Thư tú tài sao? Đây không tính là quản chuyện nhân gian à?”

Quy Tiên sững sốt, trừng mắt nhỏ nhìn Hiểu Vân: “Người làm sao biết được?”

Hiểu Vân cười hắc hắc, nhìn Quy Tiên: “Ta không chỉ biết chuyện đó, ta còn biết gia gia pháp lực cao cường, luôn để ý tới những chuyện bất công trong thiên hạ, là một quy lão rất thích làm việc chính nghĩa.”

Lời khen của Hiểu Vân khiến Quy tiên vô cùng hưởng thụ, đắc ý dạt dào vuốt râu nở nụ cười.

Hiểu Vân thấy lão cao hứng liền nói tiếp, “Cho nên, nay Hoàng thượng cùng Bao đại nhân gặp nạn, Quy Tiên gia gia nhất định sẽ không ngồi yên không quản. Tiểu Nguyên, người nói đúng không?” Nói xong, còn nháy nháy mắt với Tiểu Nguyên.

“Đúng!” Tiểu Nguyên gật đầu, “Gia gia, chúng ta giúp tỷ tỷ đi!”

Quy Tiên nhìn ánh mắt tha thiết của Hiểu Vân cùng cháu lão, đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu. Tiểu tiên bọn họ quả thật có nhúng tay quản chuyện nhân gian, nhưng trên có tiên quy, bị trời biết, cũng không tốt lành gì.

“Quy Tiên gia gia, hoàng đế chính là bậc thiên tử, Bao đại nhân là sao Văn Khúc trên thiên giới hạ phạm. Sự tồn tại của bọn họ là để mang lại phúc ấm cho nhân gian. Nay bọn họ lâm vào hiểm cảnh, gia gia giúp bọn họ là chuyện tốt mà! Tiên gia không phải luôn làm việc thiện tích đức sao? Quy Tiên gia gia...”

“Gia gia...” Tiểu Nguyên ngẩng đầu nhìn Quy Tiên, lắc lắc tay lão.

Quy Tiên nhìn Tiểu Nguyên, lại nhìn Hiểu Vân, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. “Được rồi được rồi, ta biết rồi! Ai bảo ta là con rùa thích lo việc bao đồng chứ? Tiểu cô nương, nói đi, muốn ta giúp người thế nào?”

Hiệu Vân vui vẻ thiếu chút nhảy dựng lên, “Cảm ơn Quy Tiên gia gia.”

Tử Châu là thủ phủ tứ châu, tiếp giáp giữa Ích Châu và Thành Đô. Thành Đô là nơi biên cảnh, bên trái tiếp giáp Thổ Phiên, Đại Lý, vị trí địa lý vô cùng trọng yếu, triều đình vô cùng coi trọng việc phòng ngự nơi này, trong đó Kinh lược sứ là người nắm trọng binh. Đây cũng là điều kiện giúp Thạch Quốc Trụ nảy sinh ý đồ xấu.

Tử Châu nằm ở phía bên phải Thành Đô, tiếp giáp Đại Lý, là nơi biên cảnh, lại tiếp giáp Thành Đô, nên phòng ngự tại Tử Châu là trách nhiệm vô cùng quan trọng. Trong phạm vi Tử Châu, thường trú năm vạn binh, phòng bị bất cứ tình huống nào. Từ Ích Châu đến Tử Châu, khoải mã mà đi ít nhất cũng mất một ngày. Mà Hiệu Vân dưới sự giúp đỡ của Quy Tiên, chỉ một canh giờ đã tới nơi, là đi đường thủy, có điều không phải ngồi thuyền, mà là “thủy độn”. Có “năng lực đặc biệt”, chuyện dễ làm hơn nhiều!

Đứng trước cửa nha môn Tử Châu, nhìn sư tử đá hai bên cửa, còn có hai thủ vệ đứng canh hai bên, Hiệu Vân có chút khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi. Tuy rằng Quy tiên cho nàng mượn ít pháp lực, nhưng nàng chính là lâm trận học phép thuật dở chừng, không biết có dùng được không. Nghĩ lại vẫn là xem trước tình hình thế nào đã. Vì thế liền đi tới, quy củ hành lễ với hai thủ vệ, sau đó cung kính nói:

“Hai vị quan gia, xin thông báo với tri châu đại nhân, dân nữ có chuyện quan trọng muốn tìm tri châu đại nhân.”

Hai thủ vệ nhìn nàng một cái, không thèm để ý. Nghĩ tri châu đại nhân là người muốn gặp là gặp được sao? Chúng ta còn chưa chắc đã được gặp kìa!

Hiệu Vân thấy bọn họ không để ý tới nàng, từ trong ngực lấy ra hai đĩnh bạc, nhét vào tay họ. Dù sao bạc này cũng không phải bạc thật, nàng cho đi cũng không đau lòng.

“Phiền hai vị quan gia.”

Bọn họ cười kiểm tra bạc, sau đó cất vào túi áo.

“Người chờ ở đây.” Nói xong, trong trong hai thủ vệ xoay người đi vào nha môn.

Hiệu Vân đợi hồi lâu, thủ vệ kia đi ra, theo sau là một thư sinh tuổi trung niên.

“Người nào muốn tìm đại nhân?”

“Luu sư gia, là vị cô nương này.”

Luu sư gia đi ra cửa, vê vê chòm râu, nhìn Hiểu Vân từ trên xuống, sau đó hỏi:

“Luu mỗ là sư gia nha môn Tử Châu, cô nương có chuyện gì tìm đại nhân vậy?”

“Luu sư gia, dân nữ Công Tôn Hiểu Vân, có chuyện quan trọng muốn tìm tri châu đại nhân, việc này quan hệ trọng đại, dân nữ muốn nói trực tiếp cùng tri châu đại nhân. Không biết Luu sư gia có thể mang tiểu nữ đi gặp tri châu đại nhân không.” Hiểu Vân khiêm cung trả lời, nàng biết một dân chúng bình thường muốn gặp tri châu khó khăn tới mức nào, cho nên phải cẩn thận, bằng không đừng nói viện binh, cho dù là người cũng không thấy.

Luu sư gia nhíu mày, vê mặt xem thường: “Cái gì? Người còn muốn gặp trực tiếp đại nhân, chỉ bằng người? Người cho nha môn tri châu là nơi thích vào thì vào, tri châu đại nhân là người thích gặp là gặp được sao?”

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Hiểu Vân trong lòng căm tức, nghĩ không phải vì hoàng đế các người, ta thêm mà tới đây chịu đựng cơn giận này. Trong lòng nghĩ vậy, mặc niệm khẩu quyết, tay phải vung lên vung trộm điểm trên người Luu sư gia.

Luu sư gia đột nhiên sững sờ, sau đó đôi mắt tươi cười nhìn Hiểu Vân, mang nàng vào nha môn tri châu phủ.

Quy Tiên và Tiểu Nguyên sau khi tách khỏi Hiểu Vân, liền đi thẳng tới miếu đồ, nhưng không nhìn thấy cả nhà Thư tú tài và Triệu Trinh. Vì thế vào rừng tìm, kết quả thấy người của Thạch Quốc Trụ đang đuổi bắt Triệu Trinh cùng Thư phu nhân.

“Gia gia, mau cứu nương của Tiểu Phương!” Tiểu Nguyên ở một bên vội vàng la hét.

“Quy tôn tử, con đừng vội, xem ta đây.” Nói xong, vung gậy chống, thi pháp định thân đám binh lính.

Triệu Trinh cùng Thư phu nhân thấy phía sau không có người đuổi theo, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà Thư phu nhân vẫn nhíu mày lo lắng, mới rồi lúc chạy trốn, Tiểu Phương vô ý trượt chân rơi xuống sông, chẳng biết đi đâu rồi.

“Thư phu nhân...” Triệu Trinh trong lòng áy náy không thôi, lại thêm một mạng người nữa. Nhớ tới bộ dáng đáng yêu ngây thơ của Tiểu Phương, không khỏi lệ nóng quanh tròn.

“Hoàng thượng, dân phụ không thể đi cùng Hoàng thượng nữa, dân phụ phải đi tìm Tiểu Phương.” Thư phu nhân buông đầu, thấp giọng nói.

Triệu Trinh mở miệng, khó khăn nói ra ba chữ: “Người đi đi.” Sau đó nhìn Thư phu nhân bẻ một nhánh cây bên đường, đi về phía bờ sông.

Ở bên này, trong phòng khách Kinh lược phủ, chín người của phủ Khai Phong đều có mặt. Triển Chiêu sau khi bị bắt, đem độc phong bế lại một chỗ, định một mình phá vây tìm viện binh, không ngờ lúc đang đấu với người của Thạch Quốc Trụ, đạo sĩ đi theo Thạch Quốc Trụ lại dẫn Trương Long Triệu Hồ tới, hai người bị trói chặt, người trúng kịch độc. Đạo sĩ lấy hai người này uy hiếp, Triển Chiêu lo cho tính mạng huynh đệ, không thể không thúc thủ chịu trói.

Có điều lẩn qua lẩn lại một hồi, độc bị phong bế lại tràn ra, lan tới lục phủ ngũ tạng, khiến hãn đầu đờn mà ngất đi. Bất luận Công Tôn Sách thi châm chữa trị cách nào cũng không hiệu quả.

Nhìn người lặng lẽ nằm trên sàn, Công Tôn Sách rơi lệ, tay lau đi vết máu trên khóe miệng hãn, run giọng nói: “Đại nhân, đệ tử vô năng, Triển hộ vệ hãn...”

Mọi người nghe câu này, giống như trời rung đất chuyển, ngũ lôi oanh đỉnh.

“Triển hộ vệ...”

“Triển đại nhân...”

Chương 25

Không Phụ Nhờ Vả

Hiểu Vân sau khi vào phủ nha Tử Châu, nhanh chóng gặp được tri châu phủ. Trương đại nhân là một người đã qua bốn mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, khuôn mặt hòa ái, tính nết nghiêm nghị cẩn trọng. Thấy Lưu sư gia mang theo Hiểu Vân vào gặp, lúc đầu có chút giận, nhưng vẫn giữ lại nàng nói chuyện.

Hiểu Vân đem binh phù của Triệu Trinh cho ông ta xem, cũng kể lại ngọn nguồn sự tình, Trương đại nhân vô cùng sợ hãi, tuy nhiên nhanh chóng bình tĩnh lại, chăm chú nhìn Hiểu Vân. Lúc đó Hiểu Vân nghĩ, nếu ông ta không tin nàng, đành giờ lại trò cũ, trực tiếp khiến ông ta nghe lệnh nàng. Có điều, sức mạnh không phải của mình, cố sử dụng sẽ làm tổn thương thân thể, pháp lực phản phệ rất đau đớn, nàng vừa rồi đã trải nghiệm qua.

Trương đại nhân nhìn Hiểu Vân hồi lâu, lúc Hiểu Vân chuẩn bị động thủ, ông ta lại nói chuyện.

“Công Tôn cô nương, lão phu tạm thời tin ngươi, nhưng nếu ngươi nói dối, ngươi biết kết cục thế nào chứ?”

Hiểu Vân nhìn Trương đại nhân, thành khẩn nói: “Trương đại nhân, Hiểu Vân chỉ là một dân thường, chuyện như vậy sao có thể tới nói đùa với đại nhân?”

Trương đại nhân yên lặng nhìn Hiểu Vân, gật đầu, “Được, vậy lão phu đưa ngươi tới quân doanh.”

Nói xong, Trương đại nhân liền gọi gia nhân trong phủ, chuẩn bị xe ngựa, dẫn Hiểu Vân tới thẳng quân doanh Tử Châu.

Trong phòng khách Kinh lược phủ im lặng thần kỳ. Ai nấy đều nhăn mặt nhíu mày, vẻ mặt đau đớn, lẳng lặng nhìn Triển Chiêu nằm trên trường kỷ không nhúc nhích. Triển Chiêu ngày thường luôn tinh thần sáng láng, cười như xuân phong, nay mặt như tro tàn, không còn sinh khí. Hơi thở mỏng manh khó mà nhận biết nổi, nào còn chút sức sống nào?

Đúng vào lúc này, một trận bạch quang hiện lên, trong phòng khách xuất hiện một người, chính là lão Quy tiên kia.

Mọi người đều sửng sốt, sao đột nhiên lại có người từ không khí xuất hiện?

Mã Hán bước lên rút đao: “Ngươi là...”

Kết quả đao chưa vung lên, miệng đã bị che.

“Hừ...” Quy Tiên chỉ chỉ bên ngoài, ý bảo bọn họ chớ có lên tiếng. “Tuy rằng ta có bày thuật che mắt ở đây, nhưng ngươi lớn tiếng như vậy sẽ bị bọn chúng phát hiện.”

Mã Hán ngoảnh đầu ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy thủ vệ không hề nhúc nhích, giống như trong phòng không hề có chuyện bất thường, vì vậy hiểu rõ gật đầu. Quy tiên lúc này mới buông tay, đi đến trước mặt Bao đại nhân.

Bao đại nhân đánh giá lão giả đột nhiên xuất hiện này, chỉ thấy lão đầu bóng lưỡng râu bạc trắng, một thân vải thô màu trắng, cầm quả trượng trong tay, lúc đứng thẳng hai chân cong hình chữ bát, cổ hơi cong về phía trước, thần thái vô cùng giống rùa.

“Vị lão trượng này xưng hô thế nào, vì sao tới đây?”

“Bao đại nhân, ta chịu ủy thác tới cứu người, về phần ta là ai, Bao đại nhân không cần hỏi nhiều.”

“Cứu người?” Bao đại nhân nhướn mi, nhìn về phía Công Tôn Sách, lại nhìn Quy Tiên. “Cứu người nào?”

“Đương nhiên là hấn!” Quy Tiên chỉ chỉ Triển Chiêu nằm trên ghế, sau đó bước tới gần, một tay nắm lấy cổ tay Triển Chiêu xem mạch.

Công Tôn Sách thấy vậy, bước lên nói: “Vị lão trượng này, Triển hộ vệ đã độc phát công tâm, ngài có biện pháp giải cứu sao?”

Quy Tiên thu tay, sờ sờ hai chòm râu của mình, cười nói: “Chỉ cần hấn mệnh chưa tuyệt, chỉ cần địa phủ chưa tới khóa hồn, ta có thể cứu được hấn.”

“Vậy, Triển hộ vệ...” Mệnh hấn chưa tuyệt chứ? Bao đại nhân tha thiết nhìn Quy tiên hỏi.

Quy Tiên gật đầu, “Yên tâm, mọi chuyện cứ để ta.”

Nói xong, vung quả trượng trong tay, soạt soạt vài tiếng, điểm vài đại huyết quan trọng trên người Triển Chiêu, mọi người nhìn thấy từng đợt hồng quang hiện lên. Chỉ trong nháy mắt, Quy tiên thu hồi quả trượng, mà Triển Chiêu phun ra một ngụm máu đen, sau đó mở mắt tỉnh lại, sắc mặt dần dần khôi phục tốt lên.

Mọi người thấy vậy vui sướng không thôi, liên tục nói đa tạ với Quy tiên. Quy tiên ngưng ngưng cong cong cái đầu bóng lưỡng, miệng không ngừng nói “đừng khách khí”, trong lòng lại nghĩ, cảm giác làm việc tốt, thật là thích!

“Triển Chiêu đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.” Triển Chiêu sau khi biết mình được Quy tiên cứu, ôm quyền thi lễ.

Quy tiên hắc hắc cười, “Không cần cảm tạ, ta cũng chỉ là được người ta nhờ cậy thôi.”

“Tiền bối khách khí, có điều không biết ai đã nhờ tiền bối?” Triển Chiêu hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người, là ai mời vị lão nhân thần thông quảng đại này tới giúp họ chứ?

“Là nha đầu Hiếu Vân.”

“Hiếu Vân?!”

Mọi người cả kinh.

Quy tiên không để ý bọn họ kinh ngạc: “Ta phải đi rồi, còn có việc chưa làm xong!” Nói rồi xoay người bước đi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, người đã biến mất. Trong lúc bọn họ còn đang sợ hãi than thở lão đến vô ảnh đi vô tung, lại một trận bạch quang hiện lên, lão đã trở lại.

Mọi người lại sửng sốt, chín đôi mắt đồng loạt nhìn lão.

“Chuyện là...” Quy Tiên rút cổ, “Bao đại nhân, người có biết binh phù của Thạch Quốc Trụ hình dáng thế nào không?”

“Binh phù của Thạch Quốc Trụ?” Bao đại nhân nhướng mày.

“Đúng vậy, nha đầu kia bảo ta đi trộm binh phù của Thạch Quốc Trụ, như vậy hẳn sẽ không thể điều động quân đội, nhưng mà ta không biết binh phù kia hình dạng thế nào!”

“Lão trượng muốn đi trộm binh phù của Thạch Quốc Trụ?!” Công Tôn Sách cùng Bao đại nhân nhìn nhau, đây quả nhiên là kế sách tốt nhất.

Vì thế, Công Tôn Sách liền tỉ mỉ miêu tả hình dáng của binh phù, Quy tiên vừa nghe vừa gật đầu, sau đó nháy mắt đã không thấy bóng người, làm hại Công Tôn Sách lời đến miệng không có chỗ nói ra.

Lão trượng thần thông quảng đại, sao ngài không cứu chúng ta ra trước đã?

Bao đại nhân nhìn bộ dáng tiếc hận của Công Tôn Sách, trong lòng tất nhiên hiểu được suy nghĩ của ông, liền cười nói: “Công Tôn tiên sinh, lão trượng đã giúp chúng ta rất nhiều, còn lại, chúng ta cần tính toán cho tốt, làm sao hành động cho thỏa đáng.”

“Vâng, đại nhân.”

Năm vạn binh Tử Châu, đóng cách thành Tử Châu mười dặm. Chương quân quân đội là một vị tướng quân tam phẩm tên Trần Tử Hiên. Lần đầu gặp, Hiểu Vân bị khuôn mặt đầy râu ria dọa sợ hết hồn, trông không kém gì chòm râu của Lỗ Trí Thâm, một người có cái tên văn nhã như vậy, thật là người không giống tên, có chút không hòa hợp.

Sau khi Trương đại nhân giải thích tình hình, Trần tướng quân kia chăm chú nhìn Hiểu Vân một hồi lâu, mắt hắn không lớn nhưng sáng quắc có thần, tròng lên giống như chuông đồng, hơn nữa mặt mũi đầy râu, nhìn sao cũng là bộ dáng hung thần ác sát. Cho dù nàng không đui lý, cũng có chút kinh hồn táng đảm.

“Binh phù lấy ra đây.” Trần tướng quân duỗi bàn tay to, giơ tới trước mặt nàng đòi đồ.

Hiểu Vân nhìn tay hắn, lại nhìn hắn, sau đó chậm rãi giao ra binh phù, trong lòng tính toán nếu hắn vẫn không tin, nàng sẽ động thủ thi pháp với hắn.

Trần tướng quân tiếp nhận binh phù, cẩn thận nghiên cứu, liếc mắt nhìn Hiểu Vân, lại đem binh phù trả lại cho nàng, xoay người hướng ra ngoài trường hô.

“Quách phó tướng ở đâu?”

Vừa dứt lời, liền có một người mặc áo giáp, dáng người cường tráng đi vào.

“Có thuộc hạ, tướng quân có gì phân phó?”

“Mau chóng điếm quân, một khắc sau theo bản tướng quân xuất phát tới Ích Châu.”

“Vâng, tướng quân.” Quách phó tướng lĩnh mệnh mà đi.

Hiểu Vân luôn căng thẳng lúc này mới thoáng yên lòng.

Binh quý thần tốc, lời này không sai. Nhưng muốn để năm vạn binh trong thời gian ngắn chinh đồn tập kết, không phải chuyện dễ dàng.

Trương đại nhân đã về nha môn chuẩn bị lương thảo, phòng ngừa mọi tình huống, nếu thật có giao chiến, quân lương không thể thiếu.

Hiểu Vân đứng trong trường, chỉ nghe thấy bên ngoài liên tục có tiếng kèn, tiếng người chạy qua chạy lại, còn có tiếng giáp sắt va chạm, khản trương mà bận rộn. Nhưng những âm thanh chuẩn bị trước khi lên đường này, khô khan mà đơn điệu, lại giống như tiếng chuông reo, không ngừng thúc giục nàng, làm cho nàng cảm thấy lo lắng, một khắc kia lâu vô cùng.

Xóc màn trướng, một đội binh lính chinh tề đi vào, chỉ là trên mặt họ tựa hồ đều có chút khó hiểu, có lẽ bọn họ đang nghi hoặc, đây là tập huấn hay biên cương báo nguy? Bọn họ tới giờ vẫn chưa biết gì.

“**T**riển Chiêu thật sự đã chết?” Thạch Quốc Trụ nhìn thi thể trên sà, liếc mắt hỏi Mạc Ngôn.

Mạc Ngôn gật đầu: “Thích đại nhân, Triển Chiêu quả thật không thờ nữa.”

Thạch Quốc Trụ cười lạnh vài tiếng, “Đáng tiếc, có điều, nếu hấn không thể làm việc cho ta, vậy thì chết cũng được. Mang ra ngoài đi.” Dứt lời, phát tay lên.

Đạo sĩ vẫn đứng ở một bên trầm mặc, lúc này lại lên tiếng ngăn cản.

“Người làm gì vậy?”

“Đại nhân, nghe giang hồ đồn Triển Chiêu có quy tức đại pháp, chúng ta vẫn nên cẩn thận tốt hơn. Để thuộc hạ bỏ thêm mấy đao, đảm bảo vạn vô nhất thất.”

Thạch Quốc Trụ nhìn hấn gật đầu, “Cũng được, tùy người.”

Đạo sĩ rút đại đao từ sau lưng ra, đi tới trước xác chết của Triển Chiêu, đang định chém đao xuống, đột nhiên Triển Chiêu mở mắt, lúc đao phong còn cách ngực hấn một tấc liền bị ngăn lại. Triển Chiêu xoay người, tránh thoát đao kia, một chưởng đánh lên người đạo sĩ, đạo sĩ kia không phòng ngự, bị ép rút lui vài bước. Đang định tiến lên giao thủ với Triển Chiêu, cương đao đã đặt trên cổ Thạch Quốc Trụ.

“Đại nhân.”

“Triển Chiêu, người!” Thạch Quốc Trụ tức giận run người, bất khả tư nghị trừng mắt nhìn Triển Chiêu, thế là thế nào, thế là thế nào!

Triển Chiêu nhìn Thạch Quốc Trụ, lại nhìn đám người Mạc Ngôn đang vây quanh họ, trầm giọng nói: “Lùi xuống.”

“Triển Chiêu, người dám!” Mạc Ngôn hung hăng trừng mắt nhìn bả đao trên tay hắn, lưỡi đao sắc bén dí sát vào làn da, chỉ dịch một chút là sẽ cắt ra máu.

Triển Chiêu khẽ cười, tay nhẹ nhàng động, lưỡi đao di một chút, nhất thời máu tươi chảy ra thành một dòng rơi trên cổ Thạch Quốc Trụ: “Người nói Triển Chiêu có dám hay không?”

Thạch Quốc Trụ nhất thời một thân mồ hôi lạnh, “Mau, mau lui lại!”

Mọi người nghe vậy đều thối lui, bọn họ không chỉ lo cho tính mạng của Thạch Quốc Trụ, còn lo nếu mình không lùi lại, bả đao kia sẽ quét tới mình, ngữ miêu Triển Chiêu không phải dễ chọc.

Triển Chiêu vừa lòng gật đầu, dẫn Thạch Quốc Trụ tới phòng khách nơi đám người Bao đại nhân nhân đang bị giam.

Binh sĩ thủ vệ thấy chủ tử nhà mình bị Triển Chiêu vừa rồi vẫn là “thi thể” bắt giữ, đều thất kinh nhường đường thả người.

Người của Khai Phong phủ thuận lợi rời khỏi phủ Kinh lược.

Sáng sớm hôm sau, Trần tướng quân mang theo quân đội, suốt đêm lên đường, cuối cùng lúc mặt trời mọc đã tới ngoại ô Ích Châu. Do chưa rõ tình hình, bèn dựng trại tạm thời tại đó, Trần tướng quân mang theo một đội tinh nhuệ đi theo Hiều Vân tới miếu đồ tìm người. Chỉ là lúc bọn họ tìm tới, đã là người đi nhà trống.

Lúc trở lại quân doanh, theo thám báo vào thành tìm hiểu, cửa thành đưa ra bố cáo: Thạch Quốc Trụ bạo bệnh bỏ mình, Bao Chứng phủ doãn phủ Khai Phong đang tạm trú tại phủ Kinh lược.

Nghe được tin tức này, mọi người đều vui sướng, chỉ mình Hiều Vân không bớt cau mày, chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy mà chấm dứt.